

Spring för livet!

1:a pris klassen svenska som andra språk, av Wala Jamal

Jag skylde mina ögon med mina hårda, torra handflator, för att skydda mig mot det starka solljuset. Snabbt gned jag dem i ett misslyckat försök att återställa en sann syn till en människa som hade tillbringat okända timmer och kanske dagar i mörkret. Sakta kunde jag se. Jag lyfte upp huvudet och öppnade de tunga ögonlocken. Hopplöst försökte jag se något som avslöjar att det jag överlevde var en dröm, men allt jag såg var en oändlig vidd, ett platt land så långt ögat kunde nå, sandigt och hårt med lite skörhet. Inget träd dyker upp vid horisonten. Ingen levande varelse i sikte, inget ljud, ingen rörelse, ensam i detta vidsträckta sandhav som om jag vore den första människan som landade på jorden. Jag öppnade munnen och övade på att röra känen lite innan jag skrek ett vagt skrik som genomborrade utrymmets stillhet, utrymmet som inte hörde mig eller ekade det där eländiga skriket. Med en snabb blick tittade jag på min bål. Mina kroppsdrag har förändrats mycket under dessa dagar. Den atletiska kroppen som många var imponerade av har vissnat. Mina ansiktsben har trätt fram. Jag torkade av min bål med handflatan och lite damm trillade. Med desperat rop skrek jag sarkastiskt: "Det är det bästa uppvaknandet en människa kan uppleva".

Den fruktansvärda känslan av törst återkom. Hur kan man hitta vatten i detta sandhav? Hundratals försök att hitta en vattendroppe hade misslyckats under de okända dagarna jag har spenderat här. Mina läppar öppnade sig i ett lätt leende som snabbt övergick i ett fniss, som bleknade lite och ersatts av tårar. "Vad gjorde jag för att förtjäna ett så fruktansvärt straff?". Törsten tystade min gråt. Jag svalde min saliv och det smakade bittert. En del damm kom in i min mun, vilket ökade min törst. Jag sprang tio steg och stannade sedan. Var skulle jag springa? Alla riktningar är utan riktning och landmärken har ingen vägledning. Att springa i vilken riktning som helst är lika med att springa i vilken annan riktning som helst och det är lika med ingenting. Sedan sprang jag till ingenting. Hur kunde "ingenting" vara ett resmål jag springer till. Men jag valde att fortsätta springa ändå. Utan tvekan hade jag inget annat val än att göra det. Jag rymde från allting och från ingenting i en löpning mot att söka efter liv. Det var allt hopp jag hade. Jag tittade bakom mig Flåsande. Marken jag sprang verkade håna mig. Sandhavet sträcker sig fortfarande framför mig och bakom mig utan slut.

Dödlig törst, hunger, sorg, längtan och rädsla, dessa känslor fick mig att ångra att jag vaknade i morse. Förtvivlan kryper in i mitt hjärta. Min kropp gav upp, min styrka sviktade och jag låg på marken. Jag önskade att himlen skulle falla och krossa mig, men den förblev stadig som om den utmanade mitt tålamod och min uthållighet. Jag hoppades att marken skulle öppna sig och svälja mig, men så blev det inte heller. Döden skulle vara bättre än den långsamma tortyr jag upplevde. Mot himlen höjde jag mina händer och bad. Solens svidande strålar tärde på den lilla kraften jag hade kvar. Insekterna som var min dagliga föda gömde sig i sina hålor föra att få skydd mot den heta solen. Min själ hade åldrats och mitt minne hade försvagats. Det verkade att slutet närmar sig. Jag slöt ögonen. "kommer jag att gå under i denna karga mark?".

Jag mindes min familj och grät. Jag mindes den dagen som började med lycka och slutade med ilska, sorg och rädsla. Dagen då vi tog universitetsexamen och bestämde oss att återvända till vår stad och våra familjer. Ingen trodde att denna lycka är tillfällig och snart skulle ersättas av smärta och sorg. Jag mindes det där olyckliga ögonblicket som hade fått

mig att hamna där jag var. Det ögonblicket då vi bestämde ta genvägen istället för den asfalterade vägen. Det korta avståndet och vår längtan efter att se våra familjer frestade oss att ta genvägen utan att tänka på konsekvenserna.

Min törst hade överskridit alla gränser. Jag kunde inte längre svälja min saliv eller dricka mina tårar, för de hade alla torkat. Alla sorters tårar, tårar av ånger, smärta, sorg och väntan, hade tagit slut. Jag ville sova utan att vakna. Just den dagen kände jag mig kapabel till det. Sedan sov jag. En sömn som jag inte vet hur länge den varade.

Under sömnen hade jag drömmar blandade med gamla minnen. Tills jag hade den där mardrömmen som speglade verkligheten jag upplevde i denna avlägsna öken. Jag såg mig och mina vänner, Rakan och Naif gråla. Var och en av oss anklagade den andra för att ha gått vilse. Plötsligt utvecklades det verbala grälet till ett fysiskt gräl. Vår ungdomliga dårskap och tro på vår erfarenhet av att korsa öknen var orsaken till att vi inte vidtog de vederbörliga försiktighetsåtgärder. Jag såg de vidsträckta sanddyner som omgav oss och jag såg oss söka skydd inne i bilen när den kalla natten anlände. Alla våra försök att ta oss ur den knipa vi hamnade i, Rakan som svimmade på grund av hunger, Naifs tvångtanker om att det finns ögon som stirrar på honom, våra försök att samla insekter som skulle kunna stilla hungern, bilens däck som vi brände för att flygplanen ska få syn på oss, våra telefoner som dog, "Save our soils" som vi skrev med stora bokstäver på sandmarken, Jag såg allt det där som om det var en film som visades på en gigantisk bildskärm.

En kall bris slog mitt ansikte. Jag kunde knappt öppna ögonen och sedan såg ett mörkt moln komma från horisonten. Det fortsatte sprida sig i alla håll till det var precis över mig. Mitt hjärta bultade och jag brast i gråt. Regnet började skvala ner, som om molnet grät på grund av min gråt. Jag lutade mig mot min handflata, skuttade med hjärtlig glädje och höjde mina händer mot himlen. I form av en rädda böjde jag min handflata och vattnet rann in i munnen. Jag drack och drack för att släcka törsten och önskade att jag hade en flaska att fylla med regnvatten. Mitt hår blev blått. Livets låga for genom min kropp och jag reste mig, darrade och blomstrade. Vatten är hemligheten bakom återfödelse. En nn hopp växte i mitt hjärta.

Jag började springa igen. Den här löpningen måste ge resultat, jag måste hitta ett livstecken. Jag bad till Gud att vägleda mig. Regnet fortsatte droppa i timmar innan det upphörde. Molnen försvann gradvis och himlen blev klar. Rädslan att törst ska plåga mig igen grep mig. Jag låg på leran, fast besluten att fortsätta springa imorgon, tittade uppåt, när en fågel korsade himlen. Jag gnuggade ögonen, kisade igen, och det var verkligen en fågel. Där slog den med vingarna och flög. Jag svimmade nästan av glädje för att jag hittade den, eller den hittade mig. Jag vet inte vem som hittade den andre. Jag känner till denna typ av fågel. Varhelst den finns, måste det finnas en oas i närheten och oasen innebär existens av byar, människor och liv. Jag följde efter fågeln och fortsatte springa tills jag flämtade. Fågeln försvann ur sikte, men jag fortsatte att springa åt samma håll. Jag vet inte hur länge jag sprang, men jag måste rädda mitt liv.

Jag ansträngde mig att fortsätta och jag gick nästan under på grund av min hastighet. Ibland halkade jag och föll, men leran på marken torkade snabbt, som om sandmarken var lika törstig som jag. Förtvivlan började krypa in i mitt hjärta. Sedan såg jag något som fick mig att gnugga mina ögon och titta igen. Kamelspår på marken. Jag vet inte hur länge jag följde spåren, men det jag vet är att jag kom fram. Solen skickade sina sista ljusstrålar och där vid horisonten såg jag lamporna tändes för att välkomna natten. Rök stag upp från elden som

tändes för att vägleda förbipasserande. Jag kände doften av liv, hörde ljudet av boskap, kunde inte låta bli och brast i gråt och svimmade nästan av glädje. Jag ramlade, reste mig, ramlade igen, kröp och sedan reste mig igen och fortsatte. Jag såg palmar, män och hus och jag såg min livräddning. Där fanns livet jag letat efter i dagar. Varje steg jag tog framåt var tyngre än det förra. I ett flyktigt ögonblick passerade bilder av Rakan och Naif och våra gamla minnen framför mina ögon. Löftet som vi gav i öknen ekade i mina öron. Löftet att "den av oss som överlever, ska ta hand om de två andras familjer" var den enda förbindelse som fanns kvar efter att de hade avlidit. Bilden av Rakan och Naif bleknade när jag hörde någon ropa: "Asalam alaykum, Är du från byn?"